

Versek

[Látó, 2011. november]

drótháló lámpahold

töredékek

úgy hideg a lég mint nyelv ha érint fémet
papírra írom minden századik szavam
antológ hiány egy töredékes élet
s a jégszekrényben még egy fél marék havam

a tavalyi télből megmaradni látszik
nem dicsekvésből mondom ámbátor hahó
lám a tavasz lassan-lassan elvirágzik
van a jégszekrényben egy kis tavalyi hó

*

a hajnal bennem rezet kongat
a hajnal bennem ércesül
dróthálót nagy lámpaholdat
hajít át a szívemen

*

micsoda szemekkel nézel itt e snittben
micsoda lovakkal jó a hajnal ott
kinek könnye édes annak jó az isten
gyönyörű míg él és szép ha már halott

tompa zajok jönnek kordbársony pumákon
míg az éjt kitolják apró hóekék
ragadós pép még a fény a csupasz fákon
elég volt az éjből rendben van elég

*

egy nagy fekete hangszeron
játsszám dilettáns dalom

a költő egy zongoránál
fehérebb az orgonánál

az élet egy metafóra
rosszul jár a homokóra
egy elhangolt zongoránál
játssz újra ady!

Utoljára

ma csak sorokat írok kész versem nincs
anyám lámpabúra a fény az apám
lépjetek kérlek számártövisbe mind
tetszhalott harci isten parazsa hold

vérző talpatokra söt szórjatos kérlek
ma nem fájhat semmi ma nem fájhat sem...
szöges vánkoston álmodjatok szépet
a napra lehet nézni a napra le...

és kérlek távcsóval nézzetek a napba
legyen ma fény még utoljára égjek
minden szó idegen unalmas babra
kővé váljatok kedveseim kérlek.

pasztell

pasztelleledni látszik
elhordja mind a szellő
átvedlik új kalászig
hajóm ha útra kelő

hajón ha útra kelnék
röpülne szállna csajkám
vitorlavásznas elmék
kalózfalábú fajtám
ha majd a gyöngy halászik
kutyák horgonyra kötve
pasztelleledni látszik
felhő s az ég mögötte.

mozdonytűz

hajón magam s hajóm egy bányamélyi tó vizében lelném
kabát vagyok megint s bennem vacogva fázó test az elmém
révész vagyok szerelmet túlsó partra átvívő a kompom
mit eddig összeraktam ismét több ezer darabra bontom
ívben követ dobok s kenyérral vernek (élő)holtra engem
dunában oltban úszom és a tenger sós vizét merengem
kemény kalap mi öltöztet s lélekkivillantó dekoltázs
párbajnyi élet gentry vér elegáns belső lámpaoltás
hajón magam s hajóm a holnap hőjét vitte délre tegnap
tehervonat vagyok s elmém a vers szénével most is megrak
úgy trombitál itt minden hajnal majd' kigyúl a sápadt fülbőr
a szélnek nincs sok dolga bár az állott csönd süvít belülről
a hórihorgas éjszakák a tömpe nappalokra dőlnek
és szétszakított blúz a táj a sóvár végképp elmenőknek
mit eddig összeraktam több ezer színes darabra bontom

áll egy még üres szerelvény s előtte csöndben ég a mozdony.

kékszakáll

parti nagy lajosnak

suhanc korom a fésült
barbarosszait
sötét pofámra gyakran
ráerölteti
ha ivott egyre kékül
s máris ott ha itt
míg rongykezét az este
bábja ráteszi
a hát göröngyös ivű
csontteknőire
matat csak elszöszöl és
jól közel hajol
tapintja mit talál itt
mája itt szíve
köröttem lám a kertben
jó néhány lavór
melyekben langy a víz ver-
seknek strandja az
partin nagy L alakban
elhevernek ott
fürdősapis szonettek
és lassan havaz
hideg sötét tökély van
és az éj halott
babája integet mert
jó a folytatás
szonettek lábukat meg-
mossák boldogan
éjjel fürödnek ők nap-
pal felolvasás
könyvhét a dombközépen
pásztorok bakák
mindenki kékszakállú
tá ti tá ti ták.

hajópapír

jónás-szonett

az égi plázson apró fellegek:
papírhajók s papírhajólapátok
itt lent füröszt a fenti permeteg
egy rongykalapnyi szótagot darálok
kattannak ím e tompa versrögök
verslábaimmal tán jó messze mászok
a fáradt száj meg untan felröhög
hajópapírra lomjaid kirázod
s az égi plázson jó papírhálászok
kifognak tán egy-két papírcetet
míg én mint jónás halsötétben állok
kutatva tán e roppant bélredőkben
ne várj világ én már egy szar vagyok
jó nyákhazám ápolj s takarj be bőven.

Kategoria: vers, próza

Denumire autor: Varga László Edgár

Látó Szépirodalmi Folyóirat